

—О, не! Единъ е силенъ съ едно, другъ съ друго нѣщо: у орела—ноктитѣ, у осата—жилото; у елена—краката, у човѣка—умътъ . . . Но пакъ тази сила е малка всрѣдъ борбитѣ! Ето защо се **събиратъ** да живѣятъ по много животни на едно. Образуватъ стада, общества . . . Вълчитѣ **глутници** сж много по-опасни отъ отдѣлния влѣкъ. Пчелниятъ кошеръ се състои отъ хиляди пчелици, които образуватъ отлично наредена община, когато отдѣлната пчелица скоро би загинала . . . Птицитѣ летятъ на орляци . . .

А хората се събиратъ въ села и градове, добавихъ азъ.

—Да. И съ хората е сжщото. Тѣ сж силни само, ако работятъ **дружно** . . . Само съ дружни усилия ние се отървахме отъ турското робство . . . Само съ дружитѣ усилия работниците пробиха дупка въ планината и тукъ дълбоко — долу подъ нашитѣ нозѣ—сега минава желѣзницата . . . добави дѣдо Марко.

Въ това врѣме ние бѣхме стигнали вече близо де еленитѣ. Тѣ се помжчиха да избѣгатъ, но неможиха. Тогава ние всички ловци се впуснахме върху имъ и можахме да откопчимъ приплетенитѣ имъ рогове . . . Единътъ избѣга, а другиятъ го свързахме и живъ го откарахме въ града . . .

—Е, какъ бѣ и нашата сегашна борба! съ насмѣшка питамъ азъ дѣда Марка . . .

—Славна! Малко бѣ останало този хубавецъ да изтърбуши червата ми съ роговетѣ си . . . добави дѣдо Марко. И ако бѣхъ самъ или бѣхме малцина, спукана ми бѣше работата . . .

Азъ никога нѣма да забравя този ловджийски день! . . .